

Ords sædvanlige Betydning, men om et Krav om positiv Tilslutning fra visse Staters Side. Imidlertid betegnes Problemet sædvanligt som Stormagternes Veto-Ret.

Erfaringerne fra Sikkerhedsraadets Arbejde i Tiden Januar-Oktober 1946 viste, at det i mange Spørgsmaal var umuligt at opnaa den nødvendige Tilslutning fra alle de faste Medlemmer, og at Raadet derfor var ude af Stand til at træffe en Beslutning.

De Medlemsstater (Australien, Ny Zealand m. fl.), der i San Francisco var yderst betænkelige ved at godkende den ovennævnte Afstemningsregel, saa deres Betæneligheder bekræftet ved den faktiske Udvikling indenfor Raadet.

Fra flere Sider tog man derfor Skridt til, at denne Sag blev sat paa Dagsordenen allerede under 2. Halvdel af den første Plenarforsamling.

Cuba foreslog (Dagsordenens Nr. 43, se Sp. 2963), at der skulde tages Skridt til en Revision af Pagten, først og fremmest med det Formaal at faa den paagældende Bestemmelse ændret. Fra Australiens Side (Dagsordenens Nr. 32, se Sp. 2963) krævede man ikke allerede nu en Revision. Derimod hævdede man, at den Fortolkning af Bestemmelsen, der var blevet anvendt i Sikkerhedsraadet, var uholdbar, og at man navnlig havde insisteret paa Veto-Ret ogsaa i Tilfælde, hvor de permanente Medlemmers Tilslutning ikke efter en rimelig Fortolkning af Pagtens Bestemmelser kunde anses for nødvendig; den australske Delegation foreslog derfor, at Forsamlingen skulde give Udtryk for dette Synspunkt overfor Sikkerhedsraadet.

Den cubanske og australske Delegation motiverede deres Forslag under Generaldebatten, hvor Spørgsmaalet om Afstemningsreglerne og dissers Fortolkning i Sikkerhedsraadet var et Hovedpunkt i mange Taler.

Mexicos Delegation paapegede, at Veto-Retten paa ingen Maade havde bi-

draget til sit Formaal — at skabe Enighed indenfor Sikkerhedsraadet; den truede i Virkeligheden med helt at lamme Raadets Virksomhed. Forhaabentlig vilde Forsamlingens Drøftelser af dette Spørgsmaal have en psykologisk Virkning i Retning af en sjældnere Benyttelse af Veto-Retten.

Den belgiske Delegation fandt, at det var for tidligt at tale om en Afskaffelse af Veto-Retten; derimod burde den udvidede Benyttelse af den bekæmpes. Saa fremt der ikke skete en Ændring i Raadets Praksis, var der Fare for, at dets Virksomhed vilde blive lammet og dets Myndighed forsvinde.

Brasiliens Delegation understregede, at den i San Francisco vedtagne Affattelse af Art. 27 var en høj Pris, som de mindre Stater havde maattet betale for overhovedet at faa en Pagt vedtaget. Den Tillid, der herved var vist de store Magter, maatte ogsaa honoreres.

Perus Delegation sluttede sig til den Reaktion, som Misbruget af Veto-Retten havde fremkaldt.

Argentinas Delegerede hævdede, at Veto-Privilegiet havde givet de Resultater, men frygtede, da det blev indført; det burde derfor afskaffes. Under alle Omstændigheder var det meningsløst, at var anvendelig ikke alene, naar det gjaldt man havde akcepteret en Veto-Ret, som Sikkerhedsspørgsmaalet, men ogsaa med Hensyn til Revision af Pagten.

Venezuelas Delegation pegede paa det store Ansvar, der efter de gældende Regler paahvilede de 5 Stormagter; de maatte have en moralsk Forpligtelse til indbyrdes at blive enige om Veto-Rettens Omfang og fjerne Muligheden for Misbrug. Der burde formuleres en Protokol med Regler, der begrænsede Veto-Rettens Anvendelse.

Storbritanniens Delegerede fandt, at Vetoretten var blevet benyttet i alt for stort et Omfang, og nævnede en Række Eksempler herpaa. Storbritannien foreslog ingen Ændring af Pagten, men men-